

Arrest

nr. 247 463 van 14 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 september 2020.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als degene die door haar echtgenoot E. I. worden aangevoerd in het kader van diens verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake verzoekende partij haar echtgenoot wordt bij arrest nr. X van 14 januari 2021 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Noord-Macedonië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Noord-Macedonië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het geven van een algemene uiteenzetting en het formuleren van enkele algemene beweringen, waarmee hij echter de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen geenszins weerlegt of ontkracht.

3.2.1. Verzoeker verwijst vooreerst naar de in artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen om binnen de versnelde procedure een beslissing ten nemen en hij betoogt dat de termijn niet werd gehonoreerd aangezien hij reeds op 4 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij stelt tevens vast dat de redenen niet werden meegedeeld voor het niet respecteren van de termijn.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien voormelde termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn van 15 werkdagen heeft namelijk slechts tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Verzoeker beschikte thans dus over een beroepstermijn van 30 dagen. Dit heeft geen bevoegdheidsverlies tot gevolg en verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen. Met betrekking tot verzoekers verwijzing in dit verband naar artikel 74/14, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat in bepaalde gevallen in de beslissing tot verwijdering, van de voorgeschreven termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten kan worden afgeweken, dient erop gewezen dat in casu geen verwijderingsmaatregel voorligt.

De Raad voegt nog toe dat verzoeker niet kan beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen zijn beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

3.2.2. Verzoeker verwijst naar de eerdere ervaringen met de buurman en het gebrek aan bescherming van de nationale overheid. De Raad leest in de bestreden beslissing echter vooreerst onder meer hetgeen volgt:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uit de door jullie aangehaalde problemen met jullie buurman geen

actuele beschermingsnood in jullie hoofde afgeleid kan worden. U verklaarde dat uw buurman misschien uw huis in brand stak en dat hij u net nadat uw huis afbrandde bedreigde en aangaf dat u er niet meer mocht wonen omdat hij u anders iets zou aandoen (Vragenlijst CGVS I., ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS I., p. 4). U echtgenote gaf aan dat jullie buurman zei dat hij jullie niet met rust zou laten toen jullie een nieuw huis wensten te bouwen op de plaats waar jullie huis afbrandde, waarop jullie bang werden en besloten er niet te bouwen (Vragenlijst CGVS Z., ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat deze bedreiging (bij benadering) reeds 25 jaar geleden gebeurde. U gaf immers aan dat uw huis afbrandde in 1993 of 1994 en dat jullie net nadien bedreigd werden door jullie buurman (Vragenlijst CGVS I., ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS I., p. 4). Na deze ene bedreiging kwam het nooit tot verdere problemen met uw buurman. Immers, gezien u bij het invullen van de CGVS-vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken er uitdrukkelijk werd op gewezen dat er van u verwacht wordt dat u, weliswaar in het kort, maar nauwkeurig de redenen weergeeft waarom u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst problemen riskeert en dat u hierbij een overzicht geeft van alle feiten die tot uw vlucht hebben geleid maar dat u geen verdere problemen met uw buurman aanhaalde (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vragen 1 en 3.5), gezien u na afloop van dit interview op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet aangaf dat u naast de door u vermelde problemen geen andere problemen wenste te vermelden en dat u niets wenste toe te voegen (Vragenlijst CGVS I., ingevuld op DVZ, vragen 3.7 en 3.8), gezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geen bijkomende incidenten met uw buurman aanhaalde, gezien u op het einde van dit onderhoud bevestigde al uw redenen en problemen verteld te hebben en uitdrukkelijk verklaarde niemand te vrezen bij een terugkeer naar Noord-Macedonië, kan er in alle redelijkheid gesteld worden dat uit niets blijkt dat het ooit tot zwaarwichtige problemen gekomen is met deze buurman, noch dat er in dit verband actueel een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in jullie hoofde bestaat. Deze vaststelling kan verder onderbouwd worden door het feit dat u en uw echtgenote, telkens jullie vanuit Duitsland terug naar Noord-Macedonië gerepatriëerd werden, geruime tijd (en klaarblijkelijk probleemloos) in jullie land van herkomst konden verblijven. Bovendien blijkt ook uit jullie verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande jullie vorige verzoeken in Duitsland geenszins een vrees voor jullie buurman. Zo gaf u aan dat u in 2012 uit Noord-Macedonië vertrok omwille van economische problemen en dat u Noord-Macedonië zowel in 2015 als in 2019 verliet omwille van medische problemen (Verklaring DVZ I., vraag 31). Ook uw echtgenote haalde enkel medische problemen aan als reden voor jullie vertrek uit Noord-Macedonië in 2019 (Verklaring DVZ Z., vraag 31). Tot slot kan er nog op gewezen worden dat u geen enkel (begin van) bewijs van uw problemen met uw buurman neerlegde ter ondersteuning van uw beweringen in dit verband. Uit het voorgaande blijkt dat er geenszins besloten

kan worden dat er een actuele beschermingsnood in jullie hoofde bestaat betreffende de door jullie opgeworpen problemen met jullie voormalige buurman.”

De commissaris-generaal zet op gedetailleerde wijze uiteen om welke redenen de aangehaalde problemen niet worden aanvaard. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het summier en op algemene wijze herhalen van de verklaringen waarmee hij geenszins ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Dit kan niet volstaan. De concrete motieven worden niet ontkracht, laat staan weerlegd.

3.2.3. Zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat wat er ook van zij, moet opgemerkt worden dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië voor hem sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker herhaalt thans dat hij probeerde om een klacht in te dienen tegen de buurman maar dat de buurman werd beschermd door vrienden die hij heeft binnen het politiekorps en verzoeker wijst op de heersende corruptie in Noord-Macedonië. Dit zou een wijdverspreid probleem zijn en blijven. Verzoeker gaat wederom niet in op de motieven van de bestreden beslissing waar in dit kader wordt vastgesteld:

“Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U stelde dat u na de bedreiging van uw buurman een klacht probeerde in te dienen maar dat uw buurman kennissen heeft bij de politie (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Er kan in dit verband evenwel herhaald worden dat u noch van uw beweerdelijke problemen met uw buurman noch van de door u beweerde poging om een klacht in te dienen ook maar een (begin van) bewijs neerlegde. U heeft aldus geenszins in concreto aangetoond dat u daadwerkelijk stappen ondernomen heeft om uw problemen met uw buurman bij uw autoriteiten aan te kaarten. Wat betreft de door u gesuggereerde vriendendiensten van de politie naar uw buurman toe kan bovendien opgemerkt worden dat uit het feit dat de politie niet optreedt zoals u wenst niet zonder meer af te leiden valt dat er sprake is van beïnvloeding of corruptie. Ook kan uit het incidenteel optreden van één corrupte politieagent geenszins zonder meer besloten worden dat het gehele Noord-Macedonische politiekorps corrupt zou zijn en/of dat het hele korps onwillig of onmachtig zou zijn om u de nodige bescherming te bieden. Er dient voorts benadrukt dat het incident met uw buurman, zoals hierboven omschreven, zich bij benadering 25 jaar geleden voordeed.”

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven. Hij kan zich niet verschuilen achter zijn afgelegde verklaringen, noch achter algemene verwijzingen naar corruptie. Hij betwist de “praktische effectiviteit” van de genomen maatregelen en neemt de beschermingsmogelijkheden in Noord-Macedonië op de korrel. Het uitgebreide en algemene betoog in het verzoekschrift aangaande het beweerd gebrek aan werkelijke bescherming, berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de autoriteiten van Noord-Macedonië te (trachten te) bekomen. Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk in Noord-Macedonië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoeker tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten van Noord-Macedonië geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of

het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie die hij eveneens voegt bij zijn verzoekschrift, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoeker betoogt verder dat het behoren tot de Roma het verkrijgen van de nodige bijstand des te meer bemoeilijkt gelet op de uitsluiting en de discriminatie waarmee de Roma te maken krijgen in Noord-Macedonië. De combinatie van de algemene situatie van Roma in Noord-Macedonië en de wijdverspreide corruptie in het land maken dat verzoeker en zijn echtgenote geen beroep kunnen doen op de bescherming van Noord-Macedonië, zo stelt hij. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker tracht voor te houden, werd in de bestreden beslissing echter wel degelijk rekening gehouden met verzoekers afkomst, meer bepaald dat hij behoort tot de Roma:

“Specifiek voor de Roma-minderheid ontkent het Commissariaat-generaal niet dat in Noord-Macedonië racistisch geweld gericht tegen de Roma gemeenschap plaatsvindt, dat ook verbaal en fysiek politiegeweld tegen Roma voorkomt, en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband herhaalt het Commissariaat-generaal dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, wat u geenszins heeft aangetoond. Informatie over de Roma in Noord-Macedonië maakt voorts duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, dat organisaties als het European Roma Rights Center en het Helsinki Committee for Human Rights bijstand kunnen bieden bij het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, alsook bij het ondernemen van stappen tot bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien de Noord-Macedonische autoriteiten in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat er projecten worden gelanceerd, o.a. met de steun van de OSCE, die specifiek gericht zijn op het bieden van gratis juridische bijstand aan Roma en het alzo faciliteren van de toegang tot het gerechtelijk systeem voor deze minderheid. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Noord-Macedonië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Voorts haalde u aan dat jullie bij een terugkeer naar Noord-Macedonië geen toekomst en geen onderdak zullen hebben, dat jullie te maken zullen krijgen met financiële problemen en niet in staat zullen zijn om jullie medicatie en doktersbezoeken te betalen (CGVS I., p. 17; Vragenlijst CGVS Z., ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U heeft dit alles evenwel niet aangetoond.”

De Raad wijst er verder op dat, zoals ook door de commissaris-generaal wordt aangegeven, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen.

Verzoeker doet een poging tot concretisering door te betogen dat: “zij bij een terugkeer naar Noord-Macedonië geen toekomst of onderdak zullen verkrijgen. Ze hebben te maken met financiële problemen en zijn niet in staat om de nodige medicatie en doktersbezoeken te betalen. De nodige medische

zorgen, dewelke onontbeerlijk zijn, kunnen zij - mede omdat zij behoren tot de Roma - niet verkrijgen. Hiervoor verkeert de verzoekende partij in een kwetsbare positie.”

Verzoeker gaat echter opnieuw voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waarin op goede gronden wordt gesteld:

“Dat jullie persoonlijk dermate systematisch en ingrijpend werden gediscrimineerd dat deze discriminatie als vervolging of ernstige schade zou kunnen worden gedefinieerd, heeft u, gelet op het geheel van uw verklaringen, voorts niet aannemelijk gemaakt. Ondanks uw beweringen dat u bij een terugkeer naar Noord-Macedonië vreest om geen onderdak te vinden, blijkt uit uw verklaringen dat u steeds een woning kon huren. Dat een huurwoning geld kost en jullie moeilijkheden hadden dit te betalen doet geen afbreuk aan de vaststelling dat jullie wel degelijk toegang hadden tot de huizenmarkt in Noord-Macedonië (CGVS I., p. 4-7). Bovendien blijkt uw schoonmoeder tot aan haar overlijden een eigen woning bezeten te hebben. Deze komt nu toe aan haar kinderen. De rechter dient evenwel nog te oordelen wie het eigendomsrecht heeft (CGVS I., p. 11 en 12). Daarnaast dient er aangestipt te worden dat uit jullie verklaringen blijkt dat jullie beiden onderwijs genoten in Noord-Macedonië en dat ook jullie zoon en kleinkinderen naar school gingen/gaan (CGVS I., p. 8, 10; Verklaring DVZ Z., vraag 11). Bovendien hadden jullie toegang tot de arbeidsmarkt in Noord-Macedonië. Zo werkte u in de bouw en waste u auto's (CGVS I., p. 8, 9). Dat u sinds u in 2018 opnieuw in Noord-Macedonië ging wonen geen werk meer had, doet hieraan geen afbreuk. U gaf immers aan er, omwille van uw fysieke gezondheidstoestand, niet naar gezocht te hebben. Bovendien dient opgemerkt dat uw echtgenote in deze periode als schoonmaakster aan de slag was. Ook werkt uw zoon tot op heden in de autosector (CGVS I., p. 9, 10).

Ook op medisch vlak heeft u geen systematische en ingrijpende discriminatie aangetoond. U gaf in dit verband aan dat u problemen heeft aan uw hart, hetgeen u staafde met verschillende medische attesten en waarbij u aangaf dat u nog andere soortgelijke documenten heeft, en aan uw hoofd (CGVS I., p. 12-13, 15-16) en uw echtgenote stelde dat ze chronische astma, last van een hoge bloeddruk en problemen met haar cholesterol, voeten en nieren heeft, waarover u stelde ook enkele documenten ter staving te kunnen voorleggen (Vragenlijst CGVS Z., ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS I., p. 13, 15-17). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u beroep kon doen op medische diensten in Noord-Macedonië. Zo kon u terecht in het ziekenhuis nadat u een infarct kreeg in 2012, werd u er verzorgd en onderging u een operatie (CGVS I., p. 9). Ook ging u sinds 2018 meermaals bij een arts op controle, zoals blijkt uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten (CGVS I., p. 13, 15). Gelet op de vaststelling dat u toegang had tot de in Noord-Macedonië aanwezige gezondheidszorg en dat uw echtgenote zich slechts beroept op het louter socio-economische gegeven dat jullie geen geld hadden om jullie medicatie en consultaties te betalen (Vragenlijst CGVS Z., ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) kan aangenomen worden dat ook zij toegang had tot de gezondheidszorg in Noord-Macedonië. Uit niets blijkt dan ook dat jullie bij een terugkeer naar jullie land van herkomst omwille van redenen die verband houden met de Vluchtelingenconventie de toegang tot de Noord-Macedonische gezondheidsinstellingen ontzegd zal worden. Dat u niet tevreden was met uw behandeling doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u toegang had tot medische zorgen (CGVS I., p. 9). Dat er een kwaliteitsverschil is tussen de Belgische en Noord-Macedonische gezondheidsinstellingen houdt bovendien geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Hieraan kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat jullie voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kunnen richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Aangaande jullie vrees voor financiële problemen en het door jullie aangehaalde gebrek aan sociale hulp en/of bijstand, dient opgemerkt dat uit niets blijkt dat jullie mits het nemen van de nodige administratieve stappen niet op zulke hulp zouden kunnen rekenen. Er dient immers vastgesteld te worden dat uit jullie verklaringen blijkt dat dit gebrek aan hulp nagenoeg volledig te herleiden is tot het feit dat jullie daadwerkelijke adres niet overeenkomt met jullie officiële domicilie. Dit werd u zo door verschillende instanties, bij wie u ging aankloppen om hulp te bekomen, meegedeeld (CGVS, p.5, 12, 14). Uw echtgenote stelde in dit verband dat je geen hulp mag vragen aan de sociale zekerheid als je geen officieel adres hebt (Vragenlijst CGVS Z., ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U verklaarde in dit verband dat uw officieel geregistreerde adres nog steeds de woonst betrof van uw vader, met name het huis dat in 1993 of 1994 afbrandde. U gaf aan dat de eigenaars van de woningen waar u later onderdak vond, onder wie uw zus bij wie u tien jaar woonde, niet wilden dat u uw verblijf aldaar liet registreren (CGVS, p. 5, 8). Deze uitleg kan niet overtuigen. U stelde immers nooit concrete stappen ondernomen te hebben om uw officiële woonplaats te laten aanpassen naar één van uw nieuwe verblijfplaatsen (CGVS I., p. 8). Uit niets blijkt dan ook dat jullie zich, mits het zetten van de nodige administratieve

stappen, geen nieuwe domicilie kunnen toeigenen waardoor u ook recht zou kunnen krijgen op de beschikbare sociale steun zoals voorzien door de (lokale) Noord-Macedonische autoriteiten. Er kan in dit verband opgemerkt worden dat uw schoonzus, wiens officieel adres wel overeenkomt met haar effectief adres, (weliswaar beperkte) steun van de overheid geniet (CGVS I., p. 11). Gelet op de vaststelling dat u er in het verleden in slaagde om een naamswijziging door te laten voeren, enkel en alleen om een nieuwe reis naar Europa te kunnen organiseren (Verklaring DVZ I., vraag 3; CGVS I., p. 16), kan en mag er in alle redelijkheid verwacht worden dat u zich ook in de mogelijkheid bevindt om uw domicilie te wijzigen. In zoverre u verder meent dat u dat u geen sociale woning toegewezen kreeg omdat u niet over kennis beschikt of geen geld onder tafel schoof, dient vastgesteld te worden dat u naliert om dit aan te kaarten, ondanks de hierboven uiteengezette mogelijkheden daartoe (CGVS I., p. 13, 14). Bovendien kan ook opgemerkt worden dat uit de informatie die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier blijkt dat elke persoon die beschikt over een legaal verblijfsstatuut in het land gebruik kan maken van de beschikbare sociale programma's van de overheid van Noord-Macedonië voor kwetsbare personen, zoals onder meer oudere personen en mensen die in armoede dreigen terecht te komen. Deze programma's zijn ook toegankelijk voor personen die een geruime tijd in het buitenland hebben verbleven. Zo wordt er aan kwetsbare personen ondersteuning geboden in de zoektocht naar een (sociale) woning. Tevens wordt er voorzien in noodopvang voor personen die nergens terecht kunnen. Bovendien zijn er ook meerdere ngo's die opkomen voor kwetsbare groepen in de Noord-Macedonische samenleving. Er kan hierbij nog gewezen worden op de vaststelling dat jullie initiatiefrijk en zelfredzaam zijn en dat jullie over een welwillend netwerk – dat jullie in het verleden reeds ondersteunde – kunnen beschikken. Zo reisden u en uw echtgenote reeds drie keer naar Duitsland om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS I., p. 15). Bij uw huidige reis naar België kon u rekenen op de financiële steun van een vriend die de vliegtuigtickets voor jullie betaalde (CGVS I., p. 15). Jullie slaagden er voorts steeds in om een onderkomen te vinden bij familieleden of een huis te huren. Zo woonde u sinds uw terugkeer naar Noord-Macedonië in 2018 steeds bij uw zoon, die momenteel een huis huurt en in de autosector werkt, en kon u voor vier of vijf dagen terecht bij uw neven F., I. en E. (CGVS, p. 7), met wie u allen nog steeds contacten onderhoudt (CGVS, p. 4, 11; CGVS Z., p. 3). Ook B., de zus van uw echtgenote met wie uw echtgenote nog contacten onderhoudt beschikt over een eigen woning in Noord-Macedonië (CGSV I., p.11; CGVS Z., p. 3). Verder kan ook opgemerkt worden dat uit uw verklaringen ook blijkt dat uw schoonzus R. momenteel in het huis van uw overleden schoonmoeder woont, waarvan nog uitgemaakt dient te worden aan wie dit toebehoort (CGVS I., p. 12). Gelet op het voorgaande blijkt uit niets dat jullie, indien jullie de nodige stappen ondernemen, bij een terugkeer naar Noord-Macedonië niet op zelfstandige wijze jullie toekomst zouden kunnen uitbouwen en dat jullie, al dan niet met de hulp van jullie netwerk en/of de bijstand van de Noord-Macedonische autoriteiten, niet de financiële middelen kunnen voorzien om onderdak en medicatie te bekomen."

Verzoeker slaagt er niet in voormelde overwegingen in een ander daglicht te plaatsen, laat staan ze te weerleggen. Verzoeker formuleert zijn betoog zeer algemeen en komt voor het overige in wezen opnieuw niet verder dan te verwijzen naar algemene (als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde) informatie zonder evenwel concreet aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat die in zijn persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag hetgeen. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten volstaat wederom niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissing geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.2.4. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate dat verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 september 2020, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met het feit dat haar verzoek om internationale bescherming in een versnelde procedure wordt behandeld, temeer daar de verwerende partij niet binnen de wettelijke termijn een beslissing heeft genomen. Voorts benadrukt verzoekende partij dat zij ook niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing en de beschikking aangezien er in haar land van herkomst veel corruptie heerst en zij bovendien Roma is, een gemeenschap die zwaar gediscrimineerd wordt.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan hetgeen in voormelde beschikking en de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

Waar verzoekende partij opwerpt dat zij niet akkoord gaat met het feit dat haar verzoek om internationale bescherming in een versnelde procedure wordt behandeld, gelet in het bijzonder op het feit dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn heeft genomen, komt zij niet verder dan het louter herhalen van eerder aangebrachte argumentatie, in welk verband in de beschikking van 3 september 2020 het volgende wordt opgemerkt:

“Verzoeker verwijst vooreerst naar de in artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen om binnen de versnelde procedure een beslissing ten nemen en hij betoogt dat de termijn niet werd gehonoreerd aangezien hij reeds op 4 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij stelt tevens vast dat de redenen niet werden meegedeeld voor het niet respecteren van de termijn.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien voormelde termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn van 15 werkdagen heeft namelijk slechts tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Verzoeker beschikte thans dus over een beroepstermijn van 30 dagen. Dit heeft geen bevoegdheidsverlies tot gevolg en verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen. Met betrekking tot

verzoekers verwijzing in dit verband naar artikel 74/14, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat in bepaalde gevallen in de beslissing tot verwijdering, van de voorgeschreven termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten kan worden afgeweken, dient erop gewezen dat in casu geen verwijderingsmaatregel voorligt.

De Raad voegt nog toe dat verzoeker niet kan beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen zijn beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.”

Verzoekende partij laat, nu zij zich beperkt tot het louter herhalen van een eerder ingeroepen argument, geheel na hier een ander licht op te werpen.

De Raad herhaalt dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in artikel 57/6/1, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in zoverre zij meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het Commissariaat-generaal belet(te) (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 110-116). Nergens blijkt uit artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet of uit enig ander wetsartikel dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. Het overschrijden van voormelde termijn heeft evenmin tot gevolg dat niet langer meer zou kunnen worden vastgesteld dat verzoekende partij afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, §3 van de Vreemdelingenwet, in casu Noord-Macedonië. Verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd in haar betoog. Ze lijkt uit een samenlezen van de bepalingen in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet ten onrechte en verkeerdelijk af te leiden dat het gegeven dat de termijn van vijftien werkdagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd (en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden).

Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een “versnelde” procedure werd toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, neemt bovendien niet weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan. In dit kader kan er nog op worden gewezen dat “volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).

4.2.2. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing en de beschikking aangezien er in haar land van herkomst veel corruptie heerst en zij bovendien Roma is en die gemeenschap zwaar gediscrimineerd wordt, waarmee zij opnieuw niet verder komt dan het louter herhalen van eerder aangehaalde argumentatie.

Verzoekende partij gaat evenwel niet in het minst in concreto in op, en ze laat (alzo) geheel na concrete en valabele argumenten bij te brengen die een ander licht vermogen te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing en de beschikking van 3 september 2020 concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie, verzoek om en de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming wordt vastgesteld en waarbij reeds uitgebreid werd ingegaan op en omstandig wordt gemotiveerd omtrent haar verwijzingen naar corruptie en de situatie van Roma in Noord-Macedonië. Ze doet hier dan ook op generlei wijze afbreuk aan.

De Raad herinnert er in dit verband aan dat, zoals in voormelde beschikking en de bestreden beslissing reeds werd opgemerkt, een algemene verwijzing naar de situatie van de Roma en naar corruptie in Noord-Macedonië niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade

zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend, zoals eerder al werd vastgesteld en zij werpt hier ter zitting geen ander licht op, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.”

Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS